

være Højremand eller Venstremand og underskrive hvilket Program, han vil. Men er det nu ikke ganske mærkeligt, at de forskellige politiske Foreninger have paa deres Program ogsaa Stillingen til Landets Forsvarssag, og naar altsaa, lad os sige, en Højreforening formulerer sit Program saaledes, at der tages bestemt Stede til Landets Forsvarssag, har Officeren Lov til at underskrive dette og dermed tilkendegive sin Opfattelse, men hvis Partiet ikke vil være saa venligt at skrive det i denne Programform, saa har han ikke Lov til at offentliggøre sit Standpunkt. Ere vi nu ikke inde i Forvirringen?

Den højtærede Minister siger nu: Ja, hvis det havde været politiske Sager, Talen var om, hvis det ikke drejede sig om militære Sager, saa var Stillingen en anden. Men nu er det jo mærkeligt, at medens Ministeren nu saa skarpt skiller det politiske fra det militære, gjorde han den 15. Januar det stik modsatte. Den Gang ønskede Ministeren netop at vise, at det militære var blevet politisk. Den højtærede Minister siger: „For saa vidt der har foreligget Tilfælde for mig, som gik ud paa enten at drøfte Sager i Officersforeninger, der vare delvis politiske, og hertil hører jo Forsvarssagen.“ Den 15. Januar var det altsaa mest tjenligt for Ministerens Argumentation at gøre det militære politisk, i Dag er det mest tjenligt for ham at gøre det modsatte.

Ministeren siger saa, at det var en ganske mærkelig Maade, naar jeg fremstillede det, der er sket, som om det drejede sig om, at Folk ikke maatte se den Enighed, der er til Stede mellem de land- og sømilitære. Ja, men det er jo det, Ministerens Forbud er rettet imod. Ministeren har selv her udtalt, at den direkte Anledning dertil var en Meddelelse i nogle Blade om, at Søofficererne vilde samle sig om en bestemt Udtalelse, hvoraf det vilde fremgaa, at de vare enige med de landmilitære. Forbudet tager altsaa i Virkeligheden Sigte paa dette, og den ærede Ministers Udtalelse paa dette Punkt falder jo som Følge deraf til Jorden.

Den ærede Minister siger, at han ønsker, der ikke skal ske nogen Forøgelse af den Strid, der tidligere har været mellem land- og sømilitære. Ja, men de Foredrag, der var Tale om i Officersforeningen, kunde dog ikke forøge denne Strid, de kunde ikke skabe større Vanskeligheder. Det var netop Opgaven ved disse Foredrag at udjævne denne Strid, og det sidste Foredrag, som blev forbudt af Ministeren

— det var nu rart at høre, at „Ønske“ altsaa ogsaa kan kaldes „Ordre“ —, gik jo ud paa at formindske denne og skulde kun supplere, hvad der var blevet udtalt i det første Foredrag, og hvorved der for øvrigt ikke var taget nogen som helst Afstand fra Københavns Landbefæstning.

Den højtærede Minister siger, at der sidder to Søofficerer i Forsvarskommissionen. Jeg har derom sagt, at man maa jo haabe, at disse to Søofficerer repræsentere den Anskuelse, som er raadende hos mindst de 4 Femtedele af Korpset, og saa vil der jo ikke vise sig nogen som helst Uenighed mellem dem og deres landmilitære Kolleger, men jeg har tillige pointeret, at hvis denne Enighed ikke er til Stede mellem de tilforordnede i Forsvarskommissionen, repræsentere disse to Herrer ikke den Opfattelse, der har arbejdet sig frem indenfor de sømilitæres Kreds.

Dernæst vil jeg blot sige til den højtærede Minister, at man kunde jo ikke vente, at han den 15. Januar netop skulde have det Forbud ved Haanden, som han har udstedt — thi Admiral Wandel viser sig jo nu kun at være en Mellemand —, men det forekommer mig, at det vilde have været hensynsfuldt baade overfor dette høje Ting og overfor Admiralen, at Ministeren, som jo ikke kunde have glemt, at det var ham, der 14 Dage eller 3 Uger forinden havde udstedt Forbudet, havde sagt: Det er Ministeriet, der har udstedt dette Forbud, og ikke havde talt om „Admiral Wandels Udtalelse“, thi en Admirals Udtalelse er jo dog noget, der ikke behøver at have nogen større Betydning. Men Admiral Wandel viser sig nu her ikke at have gjort andet end afskrive, hvad Ministeriet har tilsendt ham, og det skulde Ministeren den Gang aabent have sagt til dette Ting.

Nu er der det mærkelige, at Ministeren nu siger, at der var fra Søofficerernes Side paatænkt en Demonstration i Forening, og derfor har han udstedt Forbudet, men de landmilitære have ikke paatænkt nogen saadan Demonstration, og derfor have de intet Forbud faaet. Ja, enten er det ganske forkert, eller ogsaa er Forbudet blevet ganske forkert, thi der er jo ikke i Forbudet Tale om noget som helst Forbud mod nogen Demonstration. I Forbudet er der slet ikke Tale om de Begivenheder, som vare gaaede forud indenfor Søofficerernes Kreds. Forbudet gaar jo blot ud paa dette, at ingen Søofficer maa, hvad enten han er alene eller sammen med en eller flere andre, udtale sig om Forsvars-